

Thing. Jeg skal derfor altsaa anbefale Forslaget, idet jeg forøvrigt udtaler en Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig til denne Sag, idet det jo maa være en Tilfredsstillelse for Forslagsstillerne, som have taget Initiativet til denne Sag, at høre, at der er en Mulighed for, at den ialtsald paa et senere Stadium vil kunne føre til et endeligt og heldigt Resultat. Men, som sagt efter den kun mere formelle Erklæring, vi have hørt fra den høitærede Regjeringens Side, have Forslagsstillerne ikke anset det for rigtigt i dette Øieblik at frasælbe Forslaget, men jeg skal anbefale, at det gaar til et Udvalg, hvor vi da ville kunne afvente den Mulighed, at man fra Regjeringens Side allerede i indværende Samling vil kunne blive færdig med sine Forberedelser.

Thomsen: Det Lovforslag, som nu er til 1ste Behandling, er en gammel Bekjendt, der i tidligere Samlinger har været omtalt her i Thinget saa vidtløftig, at Forhandlingen omfatter mellem 5 og 600 Spalter i Rigsdagstidenden, og alene denne Omstændighed synes at være et tilstrækkeligt Motiv til, at man ved Forhandlingen nu kan fatte sig temmelig kort. Men en yderligere Opfordring dertil synes mig at maatte ligge i den Udtalelse, der er fremkommen fra den høitærede Marineminister paa hans egne og hans Kollegas, Krigsministerens, Vegne. Jeg skjønner ikke rettere end, at Alle, der interessere sig for, at en Revision af Straffeloven kan blive fremmet — og jeg tror, at i dette Ønske ere alle Thingets Medlemmer temmelig enige — maa være de militære Ministre taenemmelige, fordi de have taget denne Sag i deres Haand og stillet i Udfigt, at man i en nær Fremtid kan faae et Lovforslag forelagt fra Regjeringens Side. Jeg for min Person vilde derfor finde det naturligt, om man fulgte den Hensigt, som er fremsat af den høitærede Marineminister til de ærede Forslagsstillere, om at tage Lovforslaget tilbage. Efter de Udtalelser, vi nys hørte af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, synes der jo imidlertid ikke at være meget Haab derom, men det glæder mig dog forsaavidt at høre, at den høitærede Marineministers Udtalelser synes at have bevirket nogen Forandring i hans Stilling til Sagen. Da den ærede Ordfører forelagde Lovforslaget her i Thinget, fik jeg af hans Udtalelser det Indtryk, at det var hans Ønske og Hensigt, at man skulde forsøge at lade Straffelovforslaget blive jaget igjennem Folkethinget saa hurtigt som muligt, idet hans Hensigt syntes nærmest at være den at tilveiebringe den Udtalelse fra Landstingets Side, som man ikke fik, dengang Straffelovforslaget for nogle Aar siden var til Forhandling. Nu synes han derimod at være tilbøielig til at henvise Sagen til et Udvalg her i Thinget, og efter Omstændighederne tilstaaar jeg, at jeg finder dette

mere praktisk. Jeg kan nemlig ikke love mig noget som helst Resultat ud af en Fremgangsmaade, ved hvilken man vil henvise Sagen saa kort og saa hurtigt som muligt til Landstinget, idet det jo vilde kunne forudsættes, at enten vilde Landstinget i Genhold til den Erklæring, der er fremsat af den høitærede Marineminister, efter al Sandsynlighed ikke fremme Lovforslaget, men afvente Regjeringens Forslag, og saa fik man Intet ud af det, eller ogsaa vilde det behandle Lovforslaget, og saa vilde det vende tilbage til Folkethinget, der da havde bortkastet de tre første Behandlinger og stod med en eneste Behandling tilbage, altsaa uden at have den alvorlige og vel overveiede Indflydelse, som Folkethinget bør have paa et saadant Forslag som dette. Altsaa, forsaavidt som de ærede Forslagsstillere ikke skulde lade sig bevæge til at ville tage Forslaget tilbage, kan jeg ikke andet end støtte den ærede Ordførers Ønske om, at Sagen maa blive henvist til et Udvalg.

Jeg kunde have indskrænket mig hertil, naar der ikke var fremkommet enkelte Udtalelser fra den ærede Ordfører, ved hvilke han navnlig syntes at ville antyde, at ærede Medlemmer, der ikke vare af samme Anstuelse som han sidste Gang, altsaa de, der stillede sig i Opposition til Lovforslaget, væsentligt og udelukkende gjorde det af Hensyn til, at Hærrevisionen ikke var tilendebragt; men jeg maa, da jeg hørte til dem, der ikke vare enige med Lovforslaget, for mit Vedkommende fremhæve, at den Omstændighed, at Hærrevisionen ikke var fuldenbt, kun var en af de Omstændigheder, der gjorde, at jeg dengang fandt Forhandlingen om Straffelovudkastet ubetimelig. Mit Hovedstandpunkt i Sagen den Gang, var det samme Standpunkt, som jeg vil vedblive at indtage ligeoverfor ethvert militært Straffelovforslag; det var nemlig det, at jeg søgte at besvare mig det Spørgsmaal, om man ved det foreliggende Straffelovforslag var istand til paa betryggende Maade at hævde Disciplinen uden at gaa haardere frem mod Individerne end høist nødvendigt. Besvares dette Spørgsmaal med Ja, er jeg parat til at slutte mig til Lovforslaget, selv om der skulde være Enkeltheder deri, som jeg kunde ønske anderledes, men kan jeg ikke komme til Erkendelse af, at Disciplinens Hævvelse virkelig kan betrygges ved det foreliggende Lovforslag paa en for Individerne ogsaa betryggende Maade, maa jeg være nødsaget til at stemme imod et saadant Lovforslag, ligesom jeg sidste Gang stemte imod det Lovforslag, der var forelagt af den daværende Krigsminister og fandt Tilslutning her i Thinget. Jeg stemte imod det Forslag, der blev vedtaget af Thinget, og som er det samme, som nu er forelagt, af den Grund, at det var min Overbevisning, at vel havde de Herrer, der stemte for det, ligesom den høitærede Minister, der forelagde det, den bedste Hensigt til at vise Humanitet lige overfor Hærens Indi-